

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. София, 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10762** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Решение от 09.09.2020 г. по нахд № 10496/2019 г. на СРС, НО, 103-и състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-551 от 20.05.2019 г., издадено от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор”, относно наложени на касатора на основание чл.644, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) две имуществени санкции, всяка в размер на 1000,00 лв. за извършени нарушения на чл.337, ал.2, изр.1 КЗ.

С жалбата се претендира касационната инстанция да отмени оспореното решение, като неправилно, поради нарушения на процесуалния и материален закон и необоснованост. Твърди се, че решаващият съд неправилно не е установил допуснати от наказващият орган съществени процесуални нарушения при установяване и доказване на нарушенията, като не е установил по какъв начин сумите от 192.82 лв. и от 231.12 лв. са част от по-големите преведени суми от 43 797.98 лв., респ. от 34 505.72 лв. и какъв е видът на банковата сметка, от която са преведени сумите. С това съдът нарушил принципите на съразмерност и пропорционалност при налагане на

санкциите, така че да не бъдат допускани неправомерни и необосновани санкции или административен произвол, вкл. при липсата на обсъждане с целта на закона, формулирана в чл.2 КЗ. Касаторът обосновава липсата на извършени нарушения с нормата на чл.316, ал.8 КЗ, доколкото с постъпването на премиите по клиентската му сметка, в качеството му на застрахователен агент, премиата следвало да се счита за изплатена на застрахователя. Поддържа, че интересите на потребителите на застрахователните услуги не са накърнени, още по-малко са засегнати правата на застрахователя като по-силен икономически субект. Допълнителна гаранция в тази насока било внасянето на сумите по специална клиентска сметка на [фирма], паричните средства в която не се третирали като част от имуществото на застрахователния посредник, а като суми на трети лица. В тази връзка касаторът претендира за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание поддържа касационната жалба чрез управителя М. Н..

Ответникът по касационната жалба – КФН - редовно призован, се представлява от юрк. Н., който оспорва жалбата по съображения, подробно изложени в писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна и счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно.

Административен съд София – град, XVIII –ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното :

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна, решаващият съд е приел за установено, че на 20.11.2018 г., в изпълнение на Заповед № 3-432 от 16.11.2018 г. на зам.председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, служители на комисията свид. М. М. (актосъставител) и свид. А. М., извършили проверка на застрахователен агент [фирма], ЕИК[ЕИК], в офис, находящ се в [населено място], [улица]. За констатациите при проверката на място бил съставен констативен протокол (КП) № Р-04-287 от 20.11.2018 г.

В хода на проверката, с оглед установяване на обстоятелството дали проверяваното лице превежда в срок получените премии към застрахователя, били изискани и представени договор за застрахователно агентство № 0000-9-375 от 2018 г. със ЗК [фирма] и допълнително споразумение на същия, 47 бр. приемо – предавателни протоколи между [фирма] и R. R., консултантски договор, било представено и извлечение от банкова сметка № IBAN BG 85 RZBB 9155 1007 5915 71 за периода 01.03.2018 г. до 19.11.2018 г. и писмо с вх. № 38-00-385/27.11.2018 г. – платежни документи за извършените преводи към ЗК [фирма] по всички представени от застрахователния агент [фирма] 34 бр. отчети за сключени застраховки и други документи, касаещи дейността на дружеството.

При проверка на представените документи проверяващите установили, че на 01.10.2018 г. между I. S. U., в качеството ѝ на застраховащ и ЗК [фирма], в качеството му на застраховател, бил сключен застрахователен договор №

BG/22/118002837800/01.10.2018 г. за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с уговорено разсрочено плащане на застрахователната премия, като събирането на премията по застрахователната полица чрез посредничеството на застрахователния агент [фирма] било удостоверено с издаването на сметка № P006210286 от 01.10.2018 г. за платена първа вноска за сумата в размер на 192,82 лв.

Проверяващите констатирани също така, че от представените - извлечение от банкова сметка № IBAN BG 85 RZBB 9155 1007 5915 71 и платежно нареждане за кредитен превод с основание „пл. по отчет 029/01-07.10.2018“, [фирма] е извършило плащане към ЗК [фирма] на сума в размер на 43 797.98 лв. по отчет № 0029/2018 г. на 15.10.2018 г. В отчета на [фирма] за посочения период от 01.10.2018 г. до 07.10.2018 г., в който била отразена общата застрахователна премия от 43 797.98 лв., фигурирала полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите № BG/22/118002837800/01.10.2018 г., сключена с I. S. U.. Изложеното било квалифицирано като нарушение на чл. 337, ал. 2 от КЗ, уреждащ задължение за застрахователния агент в срок до 5 работни дни след получаване на плащането на застрахователната премия по посочената застраховка на 01.10.2018 г., т.е не по – късно от 08.10.2018 г., да преведе сумата в полза на застрахователя ЗК [фирма]. Вместо това премията била преведена със закъснение - на 15.10.2018 г.

При проверката на представените от [фирма] документи, свидетелите М. и М. установили също така, че на 08.10.2018 г. между С. V., в качеството на застраховач и ЗК [фирма], в качеството на застраховател, бил сключен застрахователен договор № BG/22/118002905425 от 08.10.2018 г. за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с уговорено разсрочено плащане на застрахователната премия, като събирането на премията по застрахователната полица чрез посредничеството на застрахователния агент [фирма] било удостоверено с издаването на сметка № P006248213 от 08.10.2018 г. за платена първа вноска в размер на 231.12 лв. Било констатирано също така, от представеното извлечение от банкова сметка № IBAN BG 85 RZBB 9155 1007 5915 71 и платежно нареждане за кредитен превод с основание „пл. по отчет 030/08-14.10.2018“, че [фирма] е извършило плащане към ЗК [фирма] на сума в размер на 34 505,72 лв. съгласно отчет № 0030/2018 на 22.10.2018 г. В отчета на [фирма] за периода 08.10.2018 г. до 14.10.2018 г. в посочената обща застрахователна премия от 34 505.72 лв. била включена и сумата по полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите № BG/22/118002905425/08.10.2018 г., сключена със С. V.. Установеното също е квалифицирано като нарушение на задължението на застрахователния агент по чл. 337, ал. 2 от КЗ, а именно в срок до 5 работни дни след получаване на плащането на застрахователната премия по посочената застраховка на 08.10.2018 г., т.е не по – късно от 15.10.2018 г., да я преведе по в полза на застрахователя ЗК [фирма]. Вместо това премията била преведена със закъснение - на 22.10.2018 г.

За установените две нарушения на чл.337, ал.2 от КЗ, на 21.02.2019 г. свид. М. М. съставила акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Въз основа на АУАН е издадено процесното наказателно постановление, с което на касатора на основание чл.644, ал.1, т.2 КЗ са наложени две имуществени санкции в размер на по 1000 лв.

От правна страна, съставът на СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, включително във връзка

с описание на нарушенията съгласно чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34 ЗАНН. Кредитирал е показанията на актосъставителя М. М. и на свид. А. М. и при съответствието им с представените писмени доказателства е намерил за осъществени нарушенията на чл.337, ал.2, изр.1 от КЗ. Решаващият съд не е намерил основание за приложение на чл.28 ЗАНН, а наложените минимални санкции по чл.644, ал.1, т.2 КЗ е намерил за съответни на тежестта на нарушенията.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Безспорно е установено по делото, че касаторът е вписан в регистъра по чл.30, ал.1, т.12 от ЗКФН, притежава удостоверение за легитимация като застрахователен агент и осъществява застрахователно посредничество към ЗК [фирма], включващо всички видове застраховки. В това си качество и по силата на вменената за нарушена норма на чл.337, ал.2 от КЗ (ред. преди допълнението от Д.в. бр.101, в сила от 07.12.2018 г.) той има задължението, когато получи плащане на премия или вноса по застраховка, независимо дали е сключена с негово посредничество, или не, да уведоми застрахователя в същия ден за получената сума, за нейното основание и размер, както и да я преведе в полза на застрахователя в срок до един месец след получаване на плащането, а за задължителните застраховки по чл. 461, т. 1 и 2 - в срок до 5 работни дни от получаване на плащането. Безспорно е в случая, че са сключени договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, за които [фирма] е издал на полица на I. S. U. с платена първа вноса на 01.10.2018 г. и на С. V. с платена първа вноса на 08.10.2018 г., както и, че застрахователните премии не са преведени в полза на ЗК [фирма] в срока по чл.337, ал.2, изр.1 КЗ – съответно на 08.10.2018 г. и на 15.10.2018 г.

Неоснователно е възражението на касатора, че служителите на КФН не са установили дали премиите са включени в големите суми от 43 797.98 лв. и 34 505.72 лв. Касае се за представени от него пред КФН с писмо вх.№ 38-00-385 от 27.11.2018 г. доказателства – платежни нареждания за извършени преводи към застрахователя по отчети от 0001 до 0034 за периода от 28.03.2018 г. до 11.11.2018 г. Внесената от клиента I. S. U. по полица № BG/22/118002837800/01.10.2018 г. с разсрочено плащане на 4 вноски първа вноса от 192.82 лв. е включена под № 3 в изготвен от касатора отчет № 0029 за периода от 01.10.2018 г. до 07.10.2018 г. По идентичен начин, внесената от клиента С. V. по полица № BG/22/118002905425/08.10.2018 г., с разсрочено плащане на 4 вноски първа вноса от 231.12 лв. е включена под № 2 в изготвен от касатора отчет № 0030 за периода от 08.10.2018 г. до 14.10.2018 г. Обосновано районният съд е приел посочените факти за доказани въз основа на писмените доказателства от преписката. Противно на твърденията на касатора решаващият съд е направил задълбочен самостоятелен анализ на приложените доказателства без формалното им възпроизвеждане въз основа на описаните в АУАН и НП факти.

Неотнормирани към състава на нарушенията по чл.337, ал.2 от КЗ са възраженията относно вида на банковата сметка, по която са постъпили сумите от клиентите като

законоуредена гаранция за дейността на застрахователния брокер. Клиентската сметка по чл.316, ал.5, вр. чл.306, ал.1, т.2 от КЗ е специално създадена, за да служи като гаранция за изпълнение на задължението на посредника да прехвърли платена на него застрахователна премия, предназначена за застрахователя. Между тях не е налице припокриване, тъй като за застрахователния посредник съществуват две отделни и самостоятелни задължения – да предостави гаранция за дейността си в някоя от хипотезите на чл.306, ал.1 КЗ и да прехвърли заплатената на него застрахователна премия към застрахователя. Напълно погрешно е схващането на касатора, че с постъпване на сумите по клиентската сметка на застрахователния агент [фирма], премията е изплатена фактически и на застрахователя [фирма]. Това представлява негова защитна теза, която не намира опора в материалния закон.

Получаването на средства от клиентите по клиентска сметка не освобождава посредника от задължението му да прехвърли тези средства към застрахователя в сроковете по чл.337, ал.2 КЗ. Това задължение следва да бъде изпълнено от посредника независимо от презумпцията по чл.316, ал.8 КЗ, че постъпилите парични средства по клиентската сметка не стават част от имуществото на застрахователния агент. Тази законодателна уредба съответства на спецификата на уредената в чл.306, ал.1, т.2 от КЗ гаранция с цел реално изпълнение на задължението на посредника да прехвърли получените по клиентска сметка застрахователни премии, които по закон не са негова собственост, а следва последващо да бъдат пренасочени към застрахователя. Това следва от буквалното тълкуване на нарушената разпоредба на чл.337, ал.2 КЗ, която урежда срок за изпълнение на задължението на посредника да преведе получените суми, считано от получаване на плащането, т.е. поставя разграничение между двете действия – получаване на плащане, вкл. по клиентска сметка и реално превеждане на тези суми към застрахователя. Същият извод може да се направи и от разграничението, което поставя нормата на чл.316, ал.7 КЗ между клиентска сметка и сметка на застрахователя - изискването за разкриване на клиентска сметка от застрахователния агент не се прилага, когато застрахователят е упълномощил агента да оперира с негова сметка, по която да се превеждат непосредствено застрахователните премии, предназначени за застрахователя, и застрахователните обезщетения или парични суми, предназначени за ползвателя на застрахователни услуги.

След като застрахователният агент е избрал организация на дейността си чрез гаранция по чл.316, ал.5, вр. чл.306, ал.1, т.2 КЗ, за него съществува отделно и независимо задължение от учредената клиентска сметка да преведе постъпилите по нея суми по сметка на застрахователя. Респ. неизпълнението на тоза задължение правилно е квалифицирано като нарушение на чл.337, ал.2, изр.1 КЗ.

Противно на твърденията на касатора, еднократното посочване на стр.5 от обжалваното НП, че нарушението е по чл.337, ал.2, предл.2 КЗ не съставлява съществено процесуално нарушение, което на самостоятелно основание за доведе до незаконосъобразност на НП. Не само в предходния абзац, но и на още 6 места в НП е посочено, че нарушението и по чл.337, ал.2 и чл.337, ал.2, изр.1 КЗ, което обстоятелство, наред с фактическото описание на нарушението чрез пресмятане на сроковете по чл.337, ал.2, изр.1 КЗ, правилно е навело СРС на извод за липса на допуснато съществено процесуално нарушение. Още повече, че чл.337, ал.2, предл.2 КЗ представлява допълнително уточнение на чл.337, ал.2, изр.1, предл.2 КЗ – нарушение на срока за изпълнение на задължението относно задължителните

застраховки по чл. 461, т. 1 и 2 КЗ.

Не е допуснато визираното в касационната жалба нарушение по чл.644, ал.1 КЗ, която е обща санкционна разпоредба за нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън предходно уредените случаи на нарушения по чл.635-643 КЗ. След като нарушението на задължението на посредника по чл.337, ал.2 КЗ не попада в случаите по чл.635-643 КЗ, то правилно отговорността на [фирма] е ангажирана на основание чл.644, ал.1 КЗ като санкционна норма с привръзката ѝ с посочената за нарушена норма на чл.337, ал.2 КЗ.

Касационната инстанция напълно споделя мотивите на решаващия съд за липса на основание за приложение на чл.28 ЗАНН, тъй като установените нарушения на чл.337, ал.2 КЗ не разкриват по-ниска степен на обществена опасност от идентични нарушения от същия вид. В тази връзка, липсата на позоваване от страна на СРС на целите на нормативния акт, уредени в чл.2 КЗ, не придава на решението твърдяното в касационната жалба нарушение на принципите на безпристрастност и съразмерност. Напротив, СРС обосновава посочил в решението си, че спецификата на нарушените разпоредби застрашава стабилността на предоставените застрахователни услуги, което директно кореспондира с целите по чл.2, ал.1, т.1 КЗ. В идентичен смисъл са Решение № 2236 от 29.03.2019 г. по адм. д. № 8966/2018 г. и Решение № 2942 от 02.05.2019 г. по адм. д. № 1045/2019 г., двете на Административен съд София град.

Извършването на формално нарушение и обемът на търговската дейност на касатора, който се определя като „малка фирма“, са съобразени при индивидуализиране на размера на санкцията, но не са основание за приложение на чл.28 ЗАНН.

Към датата на издаване на НП е в сила нормата на чл.648 КЗ, която е послужила като основание за определяне на минимален размер на наложените санкции, вкл. при преценка на продължителността на нарушението и размерите на застрахователните премии.

По изложените съображения и като е достигнал до идентични правни изводи, СРС е постановил правилно решение, което на основание чл.221, ал.1 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 09.09.2020 г., постановено по нахд № 10496/2019 г. на Софийският районен съд, НО, 103-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

